

κράζω

κράζω, ρ. [<αρχ. κράζω], κράζω. **1.** φωνάζω δυνατά ή φωνάζω δυνατά κάποιον για να έρθει κοντά μου: «ποιον κράζεις από τόσο μακριά;». (Λαϊκό τραγούδι: *τις βραδιές συνθήματα γράφαμε στους τοίχους, πέφταμε και **κράζαμε** “κάτω οι Γερμανοί”!*). **2.** περιγελώ δημόσια προκλητικό πούστη ή προκλητική πόρνη, μιμούμενος ειρωνικά με χειρονομίες και λόγια τις κινήσεις τους ή τη συμπεριφορά τους: «κάθε φορά που περνάει ο τάδε πούστης, πετάγονται όλοι έξω απ’ το μπαράκι και τον κράζουν». **3.** (γενικά) αποδοκιμάζω δημόσια, γιουχαίζω κάποιον ή κάποιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα: «δεν τολμάει να εμφανιστεί στην πλατεία με το νέο του κομοδινί μαλλί, γιατί φοβάται πως θα τον κράζουν όλοι || όλοι οι θεατές έκραξαν τη θεατρική παράσταση». **4.** επιπλήττω έντονα κάποιον: «μόλις γύρισα στο σπίτι, μ’ έκραξε ο πατέρας μου, γιατί ήμουν λίγο πιωμένος». Συνών. *ξεφωνώ*.

- η χελώνα το παιδί της αγγελόπουλο το κράζει, βλ. λ. [χελώνα](#).

- κάθε πετεινός στην αυλή του κράζει, βλ. λ. [πετεινός](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας